

24 და 25 აგვისტოს გაიმართა სსრ კავშირის საფეხბურთო ჩემპიონატის XXI ტურის შეხვედრები. ამ ტურში შედგა თბილისის „დინამოსა“ და ბაქოს „ნეფთჩის“ მეტად პრინციპული მატჩი, რომლის სარეცენზიო წერილსაც გთავაზობთ ფეხბურთის მოყვარულებს.

„დინამო“ (თბილისი) – „ნეფთჩი“ (ბაქო) – 2:0 (1:0)

თბილისი. ვ. ი. ლენინის სახელობის „დინამოს“ სტადიონი. 24 აგვისტო.

„დინამო“: გაბელია, ცხადაძე, ცვეიბა (თედევი, 88), ჭელია, არზიანი, რევიშვილი, სვანაძე, სულაქველიძე, ცაავა, ფანცულაია (გურული, 76), გოგიჩაიშვილი.

„ნეფთჩი“: მიხაილოვი, აზიმოვი, აბდულაევი, კარატაევი, პანჩიკი, სულეიმანოვი, ჰუსეინოვი, რზაევი (კასუმოვი, 60), მირზოევი, აჰმედოვი, ჯავადოვი.

მსაჯი ვ. ფილიპოვი (მოსკოვი).

გააფრთხილეს აზიმოვი.

თბილისელი და ბაქოელი ფეხბურთელების ამ თამაშზე ბევრი ითქვა და დაინერა. გულშემატკივრებმა კარგად იციან თუ რა მნიშვნელობა ჰქონდა მის შედეგს როგორც ერთი, ისე მეორე გუნდისთვის.

ერთი სიტყვით, ჩვენს გუნდს ძალზე ძნელი ბრძოლა ელოდა და მისი წარმატებით გადაჭრის საქმეში მნიშვნელოვანი როლი შეასრულა დასაწყისში, როცა „ნეფთჩის“ კარში პირველი ბურთი აღმოჩნდა. ჯერ კიდევ ნათლად არ იყო გამოკვეთილი მეტოქეთა ძალების განლაგება მინდორზე, როცა თბილისელებმა მარჯვენა ფლანგიდან შეუტყეს. გოგიჩაიშვილი სწრაფად გავიდა რამდენიმე მცველს შორის, ცენტრში მიაწოდა, აქ „ნეფთჩის“ მცველთა კონტროლს წამით თავი დააღწია რევიშვილმა და ბურთი ბადეში გაგზავნა - 1:0.

რას ნიშნავს ასეთ მატჩებში პირველი გოლი პირველ წუთებზე, ყველამ კარგად იცის. და როცა ორი წუთის შემდეგ ჭელიამ ზელს მოახვედრა ბურთი, თბილისელთა ტაქტიკური ჩანაფიქრიც ცხადი შეიქმნა: გუნდმა უკიდურესად მაღალი ტემპი განავითარა, ფეხბურთელები ვრცელ ტერიტორიაზე მოქმედებდნენ სწრაფად, შეურყვებლად. ისინი ენერგიულ ბრძოლას არც ერთი წამით არ წყვეტდნენ არც შეტევისას, არ დაცვისას. ცალკეულ ეპიზოდებში გამუდმებით ასწრებდნენ მეტოქე ფეხბურთელებს ბურთის მიღებას, დამუშავებას, გადაცემებს და ყველაფერი ეს საერთო

უპირატესობის ფონს ემნიდა, რომელიც ჩვენს გუნდს საშუალებას აძლევდა სრული ტერიტორიული უპირატესობით წარემართა თამაში.

ბაქოელმა ფეხბურთელებმა სწორი გადაწყვეტილება მიიღეს: რახან ისინი სისტემატურად აგებდნენ უშუალო ბრძოლას ბურთისთვის და თამაშის ტემპითაც ჩამორჩებოდნენ, ამიტომაც მათ თამაშის „დანყნარება“ სცადეს. არ წავიდნენ გამწვავებაზე, ტემპის შენელებით, განივი გადაცემებით და უკან, მეკარისკენ ხშირი მიწოდებით, შეანელეს თამაში. გუნდმა ნაწილობრივ მიაღწია კიდევ მიზანს. პერსონალური მცველები მოუჩინეს ცაავას (რზაევი) და გოგიჩაიშვილს (კარატაევი). დინამოელთა მწყობრ თამაშში ერთგვარი ბზარიც კი გაჩნდა, როცა მცველების უყურადღებობისა და ბურთის ზედმეტად დაყოვნების გამო გაბელიას კართან ორი მეტად სახიფათო მომენტი შეიქმნა. ტემპის შენელება და ბურთის გაჩერებები ჩვენს გუნდს აშკარად არ აძლევდა ხელს, ამიტომ ტაიმის დასასრულს დინამოელებმა კვლავ მოაწესრიგეს ურთიერთობა ცალკეულ მოთამაშეებსა და რგოლებს შორის და კვლავ ხელთ აიღეს ინიციატივა.

ცხადი იყო, ბრძოლა კიდევ უფრო გაძნელებოდა შესვენების შემდეგ. მთავარი იყო მეტოქისთვის არ მიგვეცა ცალკეული სახიფათო კონტრშეტევების განვითარების საშუალება. საჭირო იყო უდიდესი ყურადღება მცველების მხრივ, და ბოლოს, საჭირო იყო მეორე გოლი, ვინაიდან ასეთ თამაშში მინიმალური ანგარიში ვერ ემნიდა გამარჯვების გარანტიას.

და ეს გოლი 54-ე წუთზე გაიტანა ცაავამ. დინამოელები შეტევაზე იმყოფებოდნენ, მიხაილოვის კარს ამ მომენტში, თითქოს ხიფათი არ ელოდა, ვინაიდან ცაავა კარიდან საკმაო მოშორებით მოძრაობდა მარცხენა ფლანგისკენ, მაგრამ ამან მოულოდნელად, „არასტანდარტულად“ დაარტყა კარში. მიხაილოვი, ეტყობა, არ მოელოდა ამ დარტყმას და ოდნავ დაიგვიანა. ბურთი ძელს მოხვდა და ბადეში აღმოჩნდა - 2:0.

ეს იყო გოლი, რომელმაც თბილისელებს გამარჯვების რწმენა ჩაუსახა. ბრძოლის სირთულე და სიძნელე თამაშის ბოლომდე არ დამცხრალა. ბაქოელები კვლავ თავგამოდებით ცდილობდნენ თავი ეხსნათ დამარცხებისგან, მაგრამ მასპინძლები უკვე გამარჯვებაში დარწმუნებულნი მოქმედებდნენ. 2 ქულის საქმე სათუო აღარ იყო.

ძნელია გადაჭარბებით შეათვასო ბაქოს „ნეფთჩისტან“ მოგებელი მატჩის მნიშვნელობა და, თუმცა, მატჩის საუკეთესო მოთამაშეთათვის დაწესებული პრიზებიდან ერთ-ერთი დინამოელ გ. ცაავას ერგო. მაინც, გვინდა აღვნიშნოთ, რომ უკლებლივ ყველა დინამოელმა შეიტანა თვისი წვლილი გამარჯვების საქმეში. ვერც ერთ მათგანს ვერ დავაყვედრით ჰასიურობას, ან მოუნდომებლობას. და მაშინ, როცა თბილისის „დინამოს“ ყოველი მოთამაშე საპასუხისმგებლო მატჩში ასე ერთსულოვნად მობილიზებულია, ჩვენი გუნდის იმედი შეიძლება გქონდეს.

ახლა თბილისის „დინამოს“ მდგომარეობა სატურნირო ცხრილში საგრძნობლად გაუმჯობესდა. თუმცა, ცხადია ამოცანები ჯერ არ შემსუბუქებულა. ახლა ასეთივე ძნელი

მატჩები მოგველის ერევნის „არარატთან“, კიევის „დინამოსთან“ და უმაღლესი ლიგის სხვა გუნდებთან.

ჯერჯერობით კი ვასრულებთ მრავალრიცხოვან გულშემატკივართა სურვილს, რომლებმაც გვთხოვეს კარგი თამაშისთვის მადლობა გადავცეთ დინამოელთა მთელ კოლექტივს.

„ლელოს“ ფეხბურთის განყოფილება.

ლელო 27.08.1988